

[Aksel Larsen.]

fordi man syntes, det er nødvendigt at have noget agitationsmateriale at gå ud med til sommerens møder, ville vi overhovedet ikke have den heftige diskussion, vi har her. Men denne diskussion skal vi altså have mellem dem, der har været så rørende enige. At vi skal have den, fremgår jo også af den kendsgerning, at selv socialdemokratiet pludseligt med uanet vildskab kaster sig over sine gruppefæller på retsforbundets pladser; det plejer jo ikke at høre til god tone, at man på den måde forsøger at bide ryggen over på dem, man er i valggruppe med. Men det skal altså til, og det er der jo ikke noget at gøre ved. Men gennemgår man omhyggeligt den diskussion, der har været, og det, der har været sagt fra de forskellige forligspartier imod hinanden indbyrdes, må man erkende, at der er ikke ret meget kød på det ben, og det kan der jo heller ikke være.

Den højtærede statsminister taler om Atlantpagten og siger, at den var nødvendig, og at Danmarks tilslutning til den var nødvendig på grund af de to store modpoler. Det er forsåvidt glædeligt, at den højtærede udenrigsminister for tiden er fraværende fra tinget, for han står jo i en højere herres tjeneste, og så er det nødvendigt for den højtærede statsminister at tage ordet og deltage i diskussionen om disse spørgsmål. Men når han nu føler sig kaldet til at forsøge at komme med argumenter for, at Danmark burde tilslutte sig Atlantpagten, vil jeg have lov til at sige, at et af de få argumenter med lidt realitet bagved, eller tilsyneladende med lidt realitet bagved, som vi fik serveret den dag, vi diskuterede Atlantpagten, var dette, at i De Forenede Nationer havde man ikke kunnet gennemføre nedrustningen. Jeg erklærede dengang, at det var den danske regering medansvarlig for, den kunne jo have ladet være at stemme imod de foreliggende nedrustningsforslag. Jeg blev iøvrigt belært af det ærede medlem hr. Bomholt — jeg må vel bruge det udtryk, for det ærede medlem var jo dengang ordfører for sit parti — om, at det nu engang lå sådan, at man kunne ikke stemme for nedrustningen, fordi Sovjetunionen havde et så frygteligt stærkt militærvæsen, og det ærede medlem hr. Bomholt var ligervis som den socialdemokratiske

presse i stand til at servere en hel masse detaljerede oplysninger om, hvor stærkt Sovjetunionens militærvæsen var. Det var med ikke ringe forbavelse, jeg et par dage efter læste i den officielle beretning til rigsdagen angående De Forenede Nationers tredje plenarforsamling, den, der er omdelt på alle pulte her i salen, at den danske delegations motivering for ikke at stemme for Sovjetunionens nedrustningsforslag var den, at der ikke fandtes tilstrækkelige oplysninger om de forskellige magters nuværende rustning, til at man kunne danne sig et klart billede af, hvad disse forslag i praksis ville komme til at betyde. Altså afgiver Danmarks officielle delegation en officiel beretning, der siger, at da vi var i Paris, anede vi ikke, hvordan det stod til med rustningerne i de forskellige lande, der ville blive berørt af nedrustningsforslaget, og derfor kunne vi ikke tage stilling. Men den socialdemokratiske presse og socialdemokratiets ordfører i debatten om Atlantpagten ved ganske nøje besked. Det er kedeligt, at man ikke i tide har ladet denne besked gå videre til den højtærede udenrigsminister, da han var i Paris.

Den højtærede statsminister siger, at indkøbene af militærmateriel er nødvendige, og vi fik jo indtryk af, at det er ganske store indkøb, man allerede har gjort, når vi tænker på den liste, der blev læst op her af den højtærede forsvarsminister. Statsministeren siger, at det var nødvendigt, da tyskerne ødelagde vort militære materiel. Er det mere end en halv sandhed? Jeg synes det ikke. Hvorfor skal den sandhed forties, at der var kolossale lagre af militærmateriel her i landet ved Tysklands kapitulation, men at det blev ødelagt af englænderne?

Den højtærede statsminister siger nu, at demokratiske lande kan hverken true eller angribe. Hvis vi siger, at vi føler os overbeviste om, at Sovjetunionen ikke vil angribe noget land, bliver vi beskyldt for at være religiøse fanatikere eller det, der er værre, men den højtærede statsminister har altså lov til at sige, at demokratiske lande kan hverken true eller angribe. Jeg skal ikke komme med alle de eksempler, der kunne hentes fra det sidste halve århundrede, men for at begynde med noget, der ligger ret langt tilbage, kan jeg spørge den højtærede statsminister, om England